

2005–2013

A man with dark hair and a beard, wearing a blue t-shirt, stands in front of a weathered wooden building. The building has a window with metal bars and peeling paint. A red dashed line is positioned below the year '2005–2013'.

**Життя
продовжується**

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

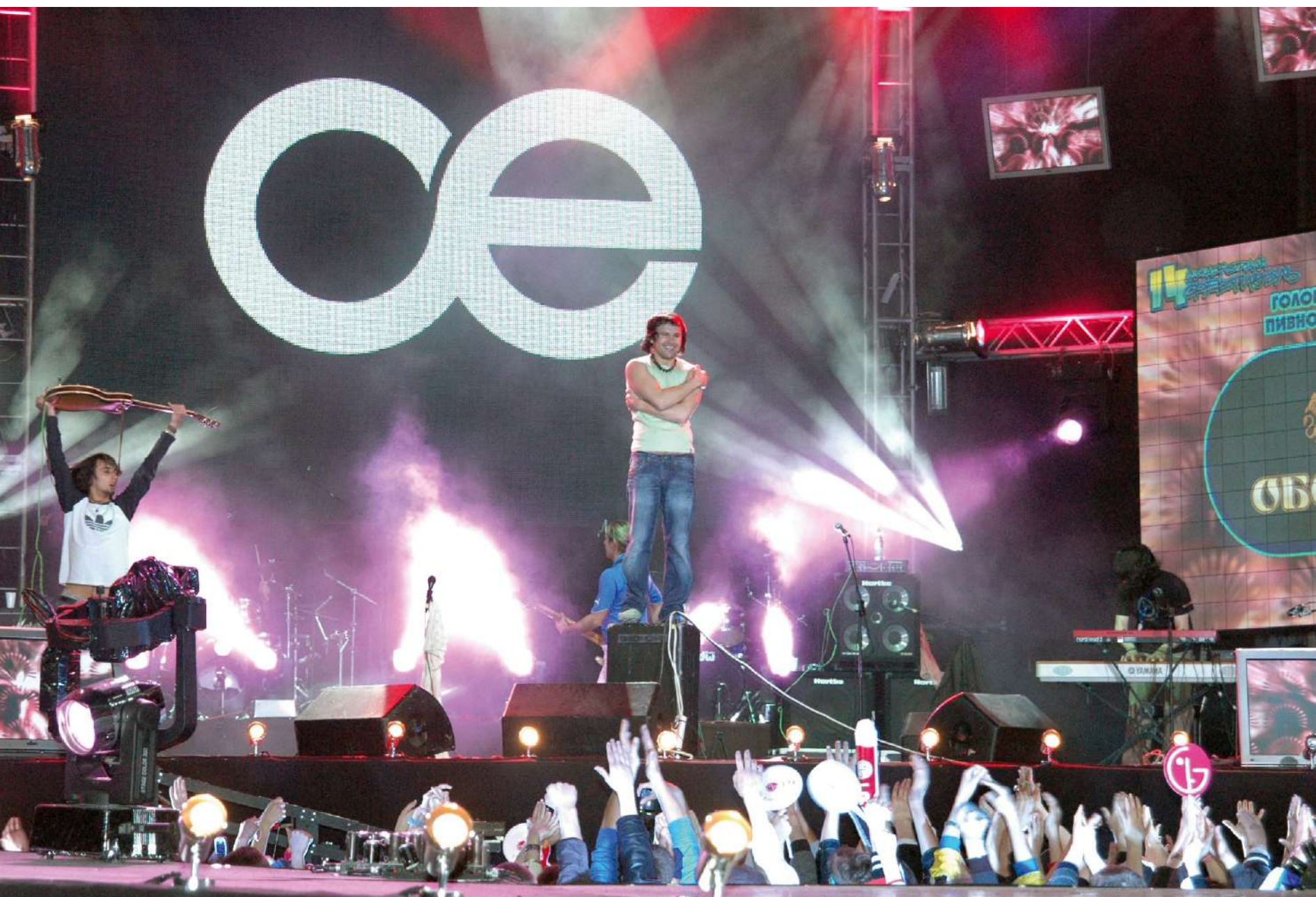
Ігор Панасов

Після зміни складу ОЕ отримав нові вібрації. Петро Чернявський зробив гітару вагомим інструментом у звучанні. Мілош Єліч додав симфонізму деяким пісням. Денис Дудко приніс із джазового світу м'якість, яка зробила музику ОЕ ще більш гнучкою.

Альбом Gloria за перші шість годин продажів досяг «платинового» статусу — придбали 106 000 екземплярів. «Без бою» стала флагманським хітом, який залучив у коло шанувальників ще більшу аудиторію. З інтервалом у півтори місяці восени 2005 ОЕ дали два концерти у київському Палаці спорту, на які загалом прийшло більше 20 тисяч людей.

Альбом «Міра» подарував ще один мегахіт «Все буде добре». Світові тури на Заході стали невіддільною частиною життя гурту. Вихід Dolce Vita ще більше посилив позиції ОЕ — «Я так хочу», «Більше для нас», «З тобою» стали частиною аудіоландшафту країни.

Логічним чином все прийшло до грандіозного туру «Земля» у 2013 року — уже з новим гітаристом Владом Опсеніцею. В деяких містах майданчиками для виступів стали стадіони. На літо 2014 оголошено перший в історії ОЕ виступ на НСК «Олімпійський»... Але в грудні запалав Майдан.

«Океан Ельзи» на сцені фестивалю «Таврійські Ігри 2005», вперше з Петром Чернявським у складі. Каховка, 4 травня 2005 року.
Фото надане компанією «Таврійські Ігри»

Петро Чернявський

Я пам'ятаю свій перший виступ у складі ОЕ, немов це було вчора. Офіційне запрошення до групи отримав десь за пару тижнів до того. Одночасно готувалися запис «Без бою», альбом та концертна програма — і це все у режимі налагоджування особистих та творчих контактів з новими колегами. Тому від надмірного хвилювання відволікав шалений потік інформації.

Перша моя гарна гітара була ще тільки попереду, тому «Таврійські Ігри 2005» було відіграно на Gibson ES335, позиченому у Віталія Телезіна. На ньому стояли товстенні, здається, «дванадцяті» струни, мої тоді ще підліткові руки ледь не відвалились під час та після виступу. Отже, на якийсь істотний стрес в той вечір просто не лишалося ресурсів, тому я концерт відіграв на ок. А на наступних виступах вже включилась якась хімія і місцями бувало блискуче.

Денис Дудко

Здається, на тому концерті були виклики від глядачів «Гудімов! Гудімов!», але Петі було все одно, він спокійно з цим розібрався. І після концерту до нього вже підходили за автографами. Бо людям розумним було ясно, що відбулася не формальна заміна одного гітариста іншим, а змінилася музична фарба. Петя показав інший погляд на те, як може звучати гітара в ОЕ. Не краший і не гірший, просто інший. З приходом Петі гітарні соло стали у нас розлогішими. Особливо на концертах.

Ляля Фонарьова

Я працювала в ОЕ і як психолог теж. Моїм завданням було дати музикантам проявити себе максимально. Тому в ОЕ ніколи не було такого, щоб людину підганяли під групу, ламали. Коли приходив хтось, ми його приймали з власним «я», світом, баченням. ОЕ завжди були синергією, своєрідним концертхоллом. Кожен, хто якийсь час грав в групі, мав свій сольний вихід, залишив свій відбиток.

Мілош прийшов, і в нас стало більше симфонізму, лагідних мелодій. Денис Дудко зробив бас ОЕ елегантним, м'яким, в чомусь навіть еротичним. Влада Опсеница приніс з собою жорстку, зухвалу електрогітару. Я завжди хотіла, щоб вони і як люди, і як інструменти перетікали одне в одного, щоб була психологічна єдність, яка проявляє себе в музичній любові.

Денис Дудко

Це наш перший приїзд до Львова з Петєю Чернявським. У той день в нас був концерт, а ще ми мали час просто погуляти містом. Ми пішли до «Дзиги» випити кави, звідти і залишилися ці фото. Я був до цього у Львові декілька разів із джазовими проектами, тому він вже був для мене знайомим і рідним на той момент.

ОЕ в новому складі під час прогулянки Львовом, 17 травня 2005 року. Фото Лялі Фонарьової

Петро Чернявський

Я киянин з двомовної сім'ї, Львів для мене був чимось віддаленим і романтичним. Почав туди наїжджати, поки ще був preteen, з батьком. Тоді ж більш-менш серйозно взявся за розмовну українську — це в 90-ті роки.

Якийсь екзотичний фльор у того всього був підкріплений статусом, як бачилось київському хлопчині, важливого музичного й взагалі культурного регіонального центру. Я міг відрізнити проспекти Свободи та Шевченка і мав улюблену пивну на Братів Рогатинців, але в принципі на тому знання Львова закінчувалось. З того часу в мене з'явилося там чимало приемних знайомств і я запам'ятав назви, напевно, ще трьох або чотирьох вулиць. Ніжно люблю це місто.

ОЕ в новому складі під час прогулянки Львовом, 17 травня 2005 року.
Фото Лялі Фонарьової

Студія у Будинку звукозапису (Б33) під час запису альбому Gloria. Київ, 5 липня 2005 року. Фото з архіву гурту

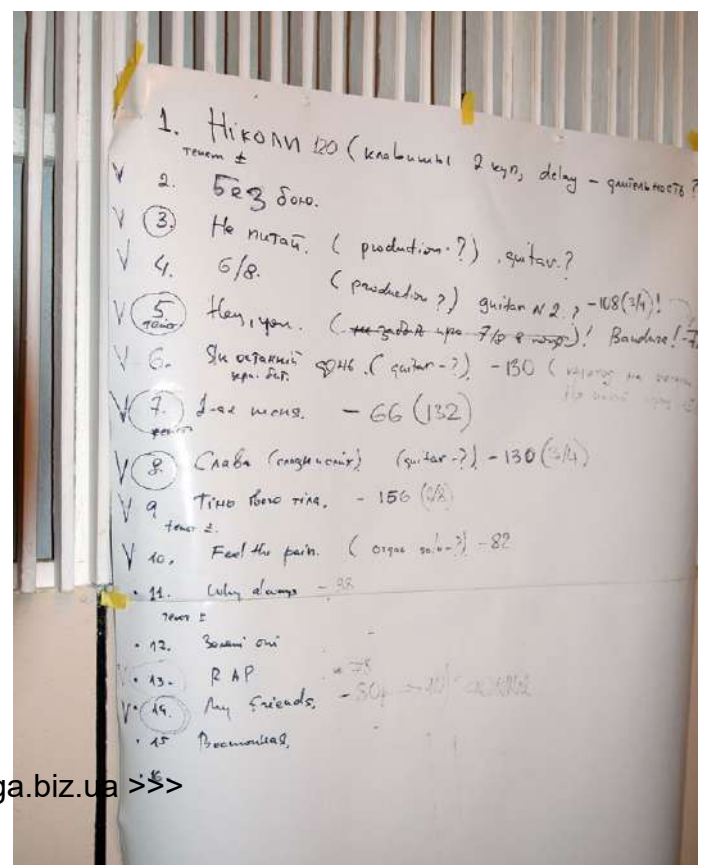
Мілош Єліч

Ми не могли зробити аранжування пісні «Без бою» декілька місяців. Якщо уважно придивитися до її мелодії та темпоритму, можна помітити — вона є чимось середнім між латин-попом та реггі. Люди можуть не думати про це, коли слухають її зараз, а ми чітко бачили там реггі. А ми ж поставили собі завдання зробити поп-рок-пісню! І це виявилось дуже непросто. Ми перепробували багато версій.

До речі, самого цього моменту зі словами «я не здамся без бою» спочатку не було. Я почув на радіо в одній з пісень цікавий басовий малюнок. Прийшов на репетицію, зіграв його. І виявилось, що це той фрагмент пазлу, якого нам не вистачало.

Крім того, в «Без бою» є звук, схожий на дзвін. Він один з ключових, такий собі signature sound. Багато хто мені казав, що це дуже класне рішення. Так ось, цей звук з'явився там випадково — просто тому, що в студії у Віталія Телезіна стояли інструменти, які дозволяли його створити. Я спонтанно спробував їх використати — і це стало фішкою в пісні.

Лист на стіні студії з робочими помітками щодо пісень з альбому Gloria. Київ, 5 липня 2005 року. Фото з архіву гурту

«Океан Ельзи» в курилці БЗЗ під час роботи над альбомом Gloria. Липень 2005 року.
Фото з архіву гурту

Денис Дудко

Для альбому Gloria Славик за традицією робив тексти пісень у вигляді англійських заготовок. Скажімо, «Відчуваю» мала в нас внутрішню робочу назву Why Always, а трек «Ікони не плачуть» був підписаний як My Friends (тому що її малюнок нам нагадував пісню My Friend групи Groove Armada). А пісню «Ти і я» ми взагалі позначали для себе як RAP через те, що в ній були елементи речитативу.

Петро Чернявський

Запис альбому Gloria — був неймовірно складний та цікавий. Це був перший для мене досвід запису й взагалі роботи на такому рівні. Окремим викликом було те, що гурт тоді ще з Павлом у складі здійснив чималу кількість творчих винаходів у підготовці до альбому. Мені одночасно треба було спиратись на результати цієї праці і в той же час в тих самих піснях віднаходити власну індивідуальність та створювати нове обличчя гурту разом з бендмейтами й іншими учасниками процесу. Інколи виходило добре, іноді с'як-так. Інколи було схоже на свято.

Святослав та Денис в студії під час роботи над альбомом Gloria. Липень 2005 року.
Фото з архіву гурту

Денис Глінін

Під час запису Gloria я привіз цей диван в студію «211» з квартири, яку тоді орендував. З хазяйкою домовився, сказав, що поверну. Але оскільки різні творчі люди любили вилізати на меблі з ногами у кросівках, цей диван доволі швидко втратив свій вигляд. Я розрахувався з хазяйкою за нього і додому він так і не повернувся.

Кадри з бекстейджу кліпу
«Без бою».
Київ, 4 вересня 2005 року.
Фото з архіву гурту

Денис Глінін

Цей фотосет був зроблений в ангарі з літаками невдовзі після зйомок кліпу «Без бою». Фотографувала нас Ляля Фонарьова. Пізніше це стало матеріалом для афіш та постерів, які створювали під вихід альбому Gloria.

